

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пктя); за 6 месеца 80 лева (платими на един пктя); за 3 месеца 50 лева (сжшо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплат) — 250 лева. III. Само „Църковен вестник“ — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“

Непосъдени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агентинитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Отецъ Паисий Хилендарски. — † Видинский митрополитъ Неофитъ.
2. Пактъ на сърдцата. — Ат. Д. Буровъ.
3. Съобщение на Българския Националенъ Съветъ.
4. Иванъ Вазовъ. — † Траянополски Епископъ Литимъ.
5. Евангелски истини. — Борисъ Мариновъ.
6. Художествень отдълъ: Паисий. — Йорд. п. Илчевъ.
7. Книги.
8. Изъ печата.
9. Официалень отдълъ.
10. Църковна и обществена лѣтопись: I у насъ; II въ чужбина.
11. Обявления.

† Видинский Митрополитъ Неофитъ

Отецъ Паисий Хилендарски.

Това име е свещено за българския народъ. Защото о. Паисий извърши чудо, създаде огъня за народното възраждане. По онова време българитъ, подлгани бѣха започнали да губятъ народностно съзнание и да се преливатъ въ водитъ на елинизма. Всѣки може да си представи, какво щѣде да стане съ българския народъ, ако не бѣ се появилъ о. Паисий и ако той, съ своето пламенно родолюбие и съ своята „История Славяноболгарская“, не бѣ предзелъ тая сждбосна опасностъ. Въ последниятъ моментъ на петавковното робство българитъ непремѣнно щѣха да изгубятъ своята народностна самобитностъ.

Но providението изпрати о. Паисия въ най-критичния моментъ. И той съживи народностното чувство и предзе народното разложение. Отъ тоя моментъ името на о. Паисия стана, и завинаги трѣбва да си остане, като *знаме*, като *лозунгъ* за съществуване, за сплотяване, за сигурностъ и напредкъ на българския народъ. Неговото величаво за народа дѣло трѣбва да се знае и помни отъ всички. За него трѣбва да приказватъ: майкитъ на децата си въ клщи; учителитъ на ученицитъ си въ училището; свещеницитъ на пасомитъ си въ

църква; офицеритъ на войницитъ въ казармата; всички народни дейци, общественици и държавници трѣбва да се вдъхновяватъ отъ името и дѣлото на о. Паисия — великия патриархъ на народното пробуждане и възраждане. Кой е, какъ и какво стори той за българския народъ?

Отецъ Паисий се родилъ отъ благочестиви родители въ едно отъ самоковскитъ села презъ 1722 год. Още като юноша той почувствувалъ силно влечение къмъ уединения монастирски животъ. Поради това отишълъ при братъ си въ Хилендарския монастиръ на Св. Гора, и подиръ нѣкое време, се замонашилъ. Той билъ любознателенъ младежъ, прочелъ много книги и се издигналъ като единъ отъ просвѣтителитъ монастирски братя. Особено силно било развито у него *чувството на родолюбие*. Презъ това време почнали да идватъ въ монастиря извѣстия, че въ нѣкои градове мнозина българи усвоили гръцкия езикъ, учили децата си въ гръцки училища и се обявили за гърци. Сърдцето на о. Паисия се свивало отъ мъка при тия извѣстия. . .

Въ Хилендарския монастиръ повечето отъ монаситъ били гърци и сърби. Често пжти тѣ се хвалили съ миналото на своитъ народи и осмивали българитъ, че били днви, безкултурни, безъ следа отъ своето минало. Тия обиди измъчвали душата на родолюбивия о. Паисий, толкова повече, че той билъ прочелъ вече нѣкъде, че и миналото на българитъ е било величаво и славно. И не еднажъ е водилъ споръ съ монаситъ гърци и сърби въ защита на народа си. Тогавъ у него се зародила идеята да проучи *неговото минало*, да го изнесе документално и да се постарее да възкреси и засили *народностното съзнание* у разколебаницитъ свои сънародниця.

Желанието да осъществи тая си велика идея, не оставило на мира о. Паисия. И той се залавя на работа. Потрѣбнитъ данни и сведения за миналото на българския народъ той не би могълъ да намѣри въ роднитъ книжни хранилища. Впрочемъ тѣ сж били вече твърде голѣма редкостъ. Фанариотскитъ църковници, господаруващи въ страната, никакъ не сж били разположени да търпятъ българската книга. Поради това, ако нѣкъде още била запазена такава, тя и била съжтана въ недостъпни скривалища. И голѣмиятъ родолюбецъ заминава задграница въ предѣлитъ на Австро-унгарската

държава. Тукъ, съ едно пламенно усърдие започва да се рови изъ библиотекитъ да търси материяли за историята на българския народъ. По-дълго време о. Паисий се застоялъ въ библиотеката на града *Сръбска Карловица*. Между многото книги, полезни за неговата работа — които прочелъ тукъ, той съ особенъ жаръ, проучилъ *историографията* на учения дубровнишки писателъ *Мавро Орбини*, отдето почерпалъ най-ценнитъ за работата си сведения. . .

Подиръ това, съ тия, макаръ оскъдни, материяли о. Паисий се завърналъ въ Хилендарския манастиръ. Скоро тукъ пристигналъ и сръбскиятъ историкъ *Д-ръ Ив. Раичъ*, българинъ по баща изъ гр. Видинъ. Отъ Паисий се сръбчалъ съ него, открилъ му намърението си — да напише история за народа си. Д-ръ Раичъ погледналъ твърде съчувствено на тая голъма инициатива, далъ му и той нѣкоко сведения и го насърчилъ въ предприетото...

Ала о. Паисий не билъ спокоенъ въ Хилендарския манастиръ. Той неможалъ да понесе постоанитъ насмѣшки и обиди отъ страна на манастиръ-гърци, засѣгащи твърде болезнено неговото родолюбиво чувство. А неговата работа искала спокойствие и умствено напрежение. Поради това той взема куфара си, съ събранитъ исторически материяли, и замичава въ Зографския български манастиръ. Тукъ, при една чиста родна атмосфера, о. Паисий се отдава всецѣло на работа. Цѣли две години той проучва, съчинява, пише и препишва, цѣли две години, деня и ноща не изпузда изъ ржка „пачето перо“. Непосилень трудъ, голѣми мжки и усилия издържалъ той несравнимъ родолюбецъ, за да доведе до край великото си дѣло!

Най-сетне, въ единъ прекрасенъ день, той можалъ съ радостъ да извика: „Слава Богу, конецъ! на житие ново азъ сложихъ вѣнцето“. На лице била неговата *„История Славянобългарская“*. Изнамѣрени и изнесени били исторически факти за величавото и славно минало на българския народъ. Създаденъ билъ противоудара за започналото негово (на народа) погърчване.

И отъ този моментъ става нѣколко необикновено. Както нѣкога великиятъ *пророкъ Иоанъ Кръстителъ*, съ своя громивитъ гласъ и пламена проповѣдь, разресе и пробуди съвестта на еврейския народъ и го призова къмъ опомняне и спасение, тъй сега и великиятъ *родолюбецъ о. Паисий* съ своя громивитъ зовъ „изъ дънъ горитъ атонски“ стресна и разбуди ослабналото и заспало народностно чувство у българския народъ и го призова къмъ възбуждане и свобода. Ехото на това трагическо родолюбие се понесе по цѣлата робска земя, за да опомни ония, които бѣха се поддали на еленизма и започнали да се отричатъ отъ езика и рода си. „Защо, о юрде —, се провиква о. Паисий, — се срамувашъ да се наричашъ болгаринъ и не искашъ да думашъ и четешъ по български! . . „Азъ се потрудохъ да напиша тая история, за да видятъ всички болгари, че и нашиятъ народъ е билъ славенъ, дори и по-славенъ, отъ всички; ималъ велики царе и патриарси; отъ самитъ роменъ данѣтъ, е вземалъ и на други народи писмо и книга е далъ“ . . .

Ефектътъ отъ „Историята“ билъ силенъ. Разнасяна отъ самога Отца Паисия, преписвана и предавана отъ ржка на ржка, тя постепенно обинала и прониква въ всички кѣтване на родната поробена земя. Вседе тя разкривала добритъ качества у българина, възпламенявала неговото родолюбие,

въдновявала го да се противопоставя на фанариотскитъ агенти и го заставяла да се замисля за своето бждаще. Така частъ на народното възбуждане ударилъ чрезъ „Историята“ на о. Паисия. Стари учители и събудени свещеници, съ пламенно увечение, четатъ тая народна история и ставатъ фанатични пионери и участници въ възродителното дѣло. Процесътъ на елинизацията спира и заглъхва. Започва се народното движение на петвъковния робъ. Възбуждането се разструнува въ величавъ грандиозенъ народностенъ процесъ. Създава се една епоха за българския народъ, въ която се прояви силата и единността на неговия духъ. Тая епоха наистина бѣше за българското племе единъ новъ „златенъ вѣкъ“. Грандиозната последица отъ тая епоха е *III-то Българско царство* — основата на което безспорно е сложена отъ о. Паисий *Хилендарски*. Поради това нему българскиятъ народъ дължи вѣковѣчна почитъ и признателностъ.

Пактъ на сърдцата.

Докато преди години се спорѣше, дали отиването на нашиятъ църковни иерарси въ съседна Югославия, като вестители на братскитъ чувства на българския народъ, е умѣстно и дали, въобще, е работа на църквата да прави „политика“, днесъ всички болгари погледнаха съ топло съчувствие на посещението на нашиятъ владци и посрещнаха съ искрена радостъ съобщението за братския приемъ, който имъ бѣ направенъ.

Защото всички разбраха, че да се работи за миръ и разбирателство между два съседни народа е високо човѣшко дѣло; че такова миротворство е най-първия дългъ на служители на Христовата църква, и че служейки по тая пѣтъ, нашиятъ иерарси сж останали вѣрни на най-добритъ традиции на родната ни църква, която никога не е отгълъбала службата си къмъ Бога отъ службата си къмъ народа.

Ако най-сетне това е правене на политика, ние поздравяваме отъ все сѣрдце представителитъ на църквата за тая имъ „политика“. Тя отговаря на чувствата на народа и на ползитъ на държавата. Тя е дѣло на миръ, отъ който България има нужда повече отъ всичкога.

Здравиятъ нагонъ на българския народъ му подсказва, че най-доброто обезпечение за мирното развитие и спокойното съществуване на независима България, лежи въ трайното разбирателство съ братска Югославия, при взаимно зачитане на тѣхнатъ блага. Приемътъ, който бѣ направенъ на владичитъ, показва, че тия чувства и разбирания се сподѣлятъ и отъ народнитъ маси въ Югославия. Остава на отговорнитъ правителства да станатъ решителни изразители на тѣзи чувства и разбирания въ политиката на дветъ държави.

Вѣрно е, че не може да има здрава външна политика, ако тя не почива на разума. Но сждо вѣрно е, че не може да има дълготрайна и ползотворна политика, ако тя не отговаря на чувствата на народитъ. За щастие, въ случая и разума и чувствата сочатъ пѣтя на сждата политика на разбирателство между дветъ съседни страни.

Покрай пакта на Малкото съглашение, покрай Балканския пактъ, имаме на лице пакта на сѣрдцата и душитъ между народитъ на Югославия и България. Да работимъ всички за неговото закрепване и развитие!

Ап. Д. Буровъ.

Съобщение на Българския Национален Съвет.

Българският Национален Съвет на Всемирния Съюз за международно приятелство чрез църквите, въздушен от Христовата заповяв за мир и братство в света и подтикнат от дълга да създава дружна атмосфера на добра воля и сърдечни отношения между православните народи на Балканите, години наред се старе чрез моралните сили на вѣрата и църквата да постигне тия цели и съ съединя намъ православенъ братски народъ въ Югославия.

Благодавление на тия негови усилия се започнаха непосредствениѣ приятелски срещи и системата взаимна дейност на двата национални съвета въ Югославия и България.

До какви резултати се дойде отъ тая дейностъ въ продължение на последните три години се констатира въ първата точка отъ резолюцията — протоколъ на последната среща на двата национални съвета въ манастира „Св. Наумъ“ край Охридското езеро.

Тая среща, нейниятъ характеръ, програма и мѣсто, бѣха уговорени въ Резолюцията-протоколъ на първата среща въ Рилски манастир отъ май 1933 година.

Българската делегация и чрезъ настоящето си съобщение съ голѣмо задоволство и дълбока благодарностъ изтъква голѣмата сърдечностъ, съ която тя бѣ посрещната въ Югославия. Тя бѣ гостъ на Негова Святостъ сръбски патриархъ Варнава въ новата патриаршия въ Бѣлградъ и въ старата въ Сремски Карловци, а също въ старите манастири въ Печъ и Дечани. Тя бѣ гостъ на всички архиереи, презъ които епархии мина и се спира, а особено, въ древните светини — въ Охридъ гора на св. Климента и въ стария манастир на „Св. Наумъ“ край Охридското езеро.

Българската Делегация бѣ приета съ голѣма почителностъ и съ искрена радушностъ и отъ всички власти на Югославия, като се започне отъ Негово Кралско Височество Принцъ-Регента Павла и Министра-Председателя г. М. Стоядиновица и други министри и представители на властта.

Българската Делегация бѣ посрещана, приветствувана, гледана и изпращана навъскѣже — отъ Бѣлградъ до Охридъ, и въ Сремски Карловци и Нови-Садъ, и въ Кралево, и Косовска Митровица, и въ Печъ и въ Дечани, и не по-малко въ Прилепъ и Битола, и въ Ресенъ и Охридъ отъ братското намъ тамошно население свободно, масово и възторжено, и почти навъскѣже стеклиятъ се народъ възвнѣсеше бурни благожелания също и за „братска България“, за „братята българя“ и за Царя Бориса, а заедно съ това и за братското разбирателство и сътрудничество между двата народа.

При масово стечение на народа се отслужиха църковни служби въ катедралитъ въ Бѣлградъ, Нови-Садъ и Битола и съвмѣстно св. литургия въ Охридъ и Св. Наумъ, при които Високопросвещенитъ св. Софийски Митрополитъ Стефанъ държа на български езикъ съответни слова за братоловие и миръ, възъ основа на истината и правдата Христови, като основни регулатори въ братските отношения между двата народа въ името на свещенитѣ завети на св. равноапостолни братя Кирила и Методия, св. Климента и Наума Охридски и народнитѣ светители св. Иовна Рилски и св. Сава Сръбски.

За първи пѣтъ въ новата история служиха въ Югославия св. литургия съвмѣстно сръбски и български православни архиереи — съ което се запечати пълното взаимно признание и общение между дветъ сестри право-

славни църкви, сръбската и българската — едно събитие отъ първостепенна църковно-историческа важностъ.

Братскиятъ народъ въ Югославия неудържимо се стичае навъскѣже — по църкви, площади, улици, частни домове да получи отъ българските архиереи и духовници благословение и св. кръстчета и медальончетата съ образа на св. Иовна Рилски — като неизличимъ споменикъ отъ тая сърдечна братска среща.

Дветѣ делегации по тоя начинъ съвмѣстно посетиха всички исторически градове и мѣста въ Югославия, възъхоха въ близкиятъ контактъ съ народа и волонитѣ му и навъскѣже бѣха радушно приемани и акламирали като апостоли на новия духъ на взаимни отношения между двата народа, починащи на истината и правдата, на любовта и братството, на взаимното зачитание, на миръ и братска сътрудничество.

Двата национални съвета взеха въ последното си заседание въ манастира Св. Наумъ и следната Резолюция (Протоколъ):

Представителитъ на Югославияския Националенъ Съветъ на Всемирния Съюзъ за международно приятелство чрезъ църквите — Загребски Митрополитъ Доситей, Жички Епископъ Николай, Новосадски — Бачки Епископъ Иринеи, виванитъ министъръ Д-ръ Влаславъ Яничъ и протоперъ Миловое Петровичъ, и представители на Българския Националенъ Съветъ на сѣния Съюзъ — Софийскиятъ Митрополитъ Стефанъ, Врачанскиятъ Митрополитъ Павсий, проф. Пропогрезивитъ Д-ръ Стефанъ Цанковъ, протоерей Димитъръ Андреевъ и Георги Д. Цвѣтиновъ, се събраха на приятелска среща въ гр. Охридъ и въ манастира на Св. Наума край Охридското езеро, и следъ съвмѣстно извършена св. литургия въ древния храмъ на Св. Климента въ Охридъ и въ манастира Св. Наумъ край Охридското езеро, размѣниха мисли по дългото за сближение и сътрудничество на двата братски — югославияския и българския — народи чрезъ църквите на 12, 13 и 14 септември 1936 година.

Констатираха съ благодарностъ къмъ Господа Бога:

1-во че Рилската резолюция отъ 3 май 1933 година на двата съвета за сближение и общение на двата братски народа е била възприета отъ архирейтѣ и свещенството въ дветѣ страни;

2-ро че тая резолюция е била също така възприемана постепенно отъ двата братски народа и отъ мнозинството на тѣхнитѣ воители;

3-то че следъ началото на това свето дѣло, положено съ Рилската среща, се започна разпространението и възлюбването на новия духъ на съгласие и единение, миръ и братоловие на двата братски народа, отъ радни знакове на което сж последвалитъ следъ това срещи на държавнитѣ глави и на отговорнитѣ управници на дветѣ страни, и на редица радушни посещения между множество сдружения и професии въ Югославия и България;

4-то че вследствие на това днесъ, три години следъ Рилската резолюция, вмѣсто да констатираме, както преди тѣзи три години, едно състояние на неприязнь и неприателство между двата братски народа* и „намаление на християнския духъ“, констатираме по-коро разширяване и възлюбване духа на съгласие и единение, миръ и братоловие между двата братски народа, манифестации на което е и сърдечниятъ приемъ, който българската Делегация на Всемирния Съюзъ намѣри въ Югославия, начевалии у Негово Кралско Височество Принцъ-Регента Павла, Негова Светостъ патриархъ Варнава, г. Министъръ-Председателя Миланъ Стояди-

новичи и други министри, множество архиепископи и епископи, както и у народа въ Българя и Опленацъ, Сремски Карловацъ и Нови-Садъ, Печъ и Дечани, Витола и Охридъ;

Б-то че въпрѣки тоя новъ християнскъ духъ на братолюбие въ двата народа, все още съществува тукъ и тамъ още доста незоразумения и спорове, за окончателното отстранение на които следа да работятъ и по-нататкъ двѣтѣ страни и двѣтѣ сестри православни църкви и тѣхнитѣ водители съ сжната вѣра, надежда, постоянство и възторгъ, както до сега.

II.

Констатирайки всичко това, двата национални съвета въздаватъ благодарение и хвала на всички духовни и свѣтски ратници, начело съ блаженопочинилия Кралъ Александър I и съ Царь Борисъ III, за великия приносъ въ постижение светото дѣло на сближение, разбирателство, миръ и братство между двата народа, двѣтѣ страни и държави и двѣтѣ православни сестри Църкви.

III.

Подчертавайки отново началата, легнали въ Рилско-монастирската резолюция, представителитѣ на двата национални Съвета молятъ духовнитѣ и свѣтски водители на двата народа да продължатъ съ сжната искреностъ и енергия да отстраняватъ всичко, което създава незоразумения, недоволство, спорове и борби, и за прилагане на мѣрки за взаимно опознаване, сближение, съгласие и сътрудничество между двата братски народа, двѣтѣ еднородни държави и двѣтѣ сестри православни Църкви.

IV.

Стояйки въ най-тѣсна връзка съ нашитѣ народи, чие знаеме какво чувствуватъ и желаятъ тѣ: стига борби между братя; стига проливане братска кръвъ на Балканъ! Искане споразумение, съгласие, миръ и братство.

Сърбитѣ и българитѣ сж еднокръвни и еднородни братя. Въ миналото съ вѣкове сж живѣли като рождени братя. Така трѣбва да е и въ бъдеще. Тѣ трѣбва да създадатъ вѣченъ съюзъ на любовъ и братство.

Когато въ миналото сж нарушавали тая братска любовъ, тѣ винаги сж губили и прекъсвали але. Загова двѣтѣ сестри православни църкви — сърбската и българската не трѣбва никога да благославятъ братоубийствена борба между братя.

Делегати:

На Югославиянския Националенъ Съветъ:

Загребский Митрополитъ (п.) Доситей
Жичкий Епископъ (п.) Николай
Новоградский-Вацхий Епископъ (п.) Иринеи
(п.) Дръ Воиславъ Яничъ, бившъ министъръ и народленъ представителъ
(п.) Протоиерей Миловой М. Петровичъ

На Българския Националенъ Съветъ:

† Софийски Митрополитъ (п.) Стефанъ
† Врачанский Митрополитъ (п.) Анисий
(п.) Протопресвитеръ Стефанъ Цанковъ
(п.) Георги Д. Цветиновъ
(п.) Протоиерей Димитъръ Андреевъ.

† Траянопольски Епископъ Акимъ.

Иванъ Вазовъ

(По случай 15-годишнината отъ смъртта му).

„И азъ на свой редъ ще си замина,
Трева и мѣнь ще расте надъ прохъть,
Единъ ще жали, другъ ще проклина,
Но мойтѣ пѣсни се ще се четатъ“.

Тия стихове бѣ напечатъ за себе си нѣколко години предъ своята смъртъ великиятъ българинъ и безсмъртенъ народенъ поетъ Иванъ Вазовъ. Цѣли 15 години се измениха отъ какъ си отиде отъ насъ тоя знаменитъ и родолюбивъ синъ на българската земя, който научи всички ни беззаветно да обичаме нейнитѣ дивни красоти, да ценимъ и почитаме вѣчно свето, всичко възвишено въ човѣка и въ живота. Той бѣ толкова драгоценъ за България и единъ незаменимъ труженникъ, който въплотяваше въ себе си любовта и сърдечето на народа, презъ когото той е вървѣлъ повече отъ 50 години съ факелъ въ рѣжа и му е показвалъ и осѣтявалъ пътя къмъ правдата и истината, пътя къмъ труда и свободата.

Отиде си преди 15 години отъ насъ най-великиятъ български поетъ, отиде си патриархътъ на българското народно творчество и поезия, отиде си единъ талантъ, отъ чийто творения се възникнаха цѣли поколения, единъ рѣдкъ самоотверженъ мъжъ, чийто име се преплита въ всички по-важни събития въ нашата история отъ 50 години насамъ. Зидото презъ всичкото това време Иванъ Вазовъ е билъ на поста си, той е билъ истински патриотъ и народенъ будителъ, проповѣдникъ на гражданския дългъ и обществено възпитание, пѣвецъ на священитѣ национални завети, оставени намъ въ наследие отъ нашитѣ пращци, пѣвецъ на отечественитѣ природни дубности и райски прелести.

Иванъ Вазовъ винаги е билъ и си оставя единичниятъ националенъ и най-популярненъ поетъ, който е черпалъ вдъхновение за своитѣ творения изъ източника на народния животъ, маъ неговото ранено сърдце, изъ болкитѣ, тугитѣ и радоститѣ на народа. Той паднаше и ставаше съ българина. Неговата поезия винаги е отразявала възвишенитѣ народни болки и идеални стремежи.

Иванъ Вазовъ бѣше преди всичко и добъръ християнинъ, истински православенъ българинъ, псчитателъ на народнитѣ и църковни традиции. За него проблемитѣ на религията и християнскитѣ начала сж били най-важнитѣ стожола на духовната култура и на личния и общественъ духовенъ животъ.

Схващайки ясно тия истини и въплотилъ ги въ своя духъ, нашъ безсмъртенъ народенъ поетъ на много мѣста въ своитѣ творения, а особено въ своята лирика, майсторски ни е изтъкналъ силата на религиозното чувство, силата на молитвата, както и значението на религията, като приспѣла на нашия духъ, като основа за формиране и закрепване на единъ народъ, за неговото издигане и преуспѣване въ пътя на културата и напредъка (както това по специално сме подпечатали въ специалната си книга, по случай юбилея на Иванъ Вазовъ).

Той бѣше и си оставя единичниятъ нашъ поетъ, който е обезсмъртилъ съ неопорязвано художество свѣтлата епоха на възрождането, епохата на голѣмото българско родолюбие, на желѣзна воля и самоотвержение, каквито въ най-ново време, въ последнитѣ освободителни войни, проявиха синоветѣ на България, обезсмъртени съ такава майсторска пластика въ творчеството на Вазова, за което е още по сжкъпъ не само за народа, но и за Църквата, която по случай 15-годишнината отъ неговата

кончина на всѣкжде отправя топли молитви за упокоение на душата му въ небеснитѣ аселени.

Поклонъ предъ праха на народния поетъ! Вѣчна дѣ бжде неговата свѣтла паметъ.

Евангелски истини.

(Марка, 8: 34 — 38; 9: 1).

Днешното литургийно свето евангелие ни разкрива, че *всѣки човѣкъ има свой кръсть*. „Който иска да върши следъ Мене, — казва Спасителятъ, — . . . да вземе *кръста си* и Ме последва“ (ст. 34). Обърнете внимание на мястоименieto „*си*“ къмъ думата „кръсть!“ „Кръста си“ — това значи: „*своя кръсть*“.

Какво разбира Спасителятъ подъ „кръсть“? — Трудностигѣ, прѣкътитѣ, тежестигѣ, скърбита, страданията въ живота.

Нашиятъ животъ не е само пѣсенъ, а — и плачъ. Земята не е долина само на смѣхъ, но — и на въздишки и сълзи. Пятъгъ ни не минава само презъ рози, но — и презъ търни и бодиаи; не е само равенъ, но — и каменистъ.

Обаче, нищо не очиства така душата отъ рѣждата на грѣха, както я очиства страданията; нищо не спомага за нравственото усъвършенстване на човѣка така, както — изпитанията.

Сжестивава такъвъ апологъ:

— Защо ме влачите и гласкате тъй безмилостно, надѣсно и налъво? — запитало камъчето вълнитѣ.

— Изглаждаме те! — отвърнали тѣ.

Всѣки има свой кръсть. . . Мизина отъ насъ, подъ тежестята на своя кръсть, често падаатъ. Нѣкои се отчаяватъ и дори погѣгатъ на себе си! Това се дължи главно на туй, че ние забравяме Бога и апостолскитѣ думи: „вѣречъ е . . . Богъ, К.яго не *ще остави да бжде дете изкушени повече отъ силата ви*, а заедно съ изкушението ще даде и изходъ, за да можете да търпите“ (1 Кор., 10: 13).

Преди нѣколко дни пресата съобща за самоубийството на девойката Калинка Д. Богоева. Въ писмото до майка си тя пише: „Чувствамъ се по-слаба отъ васъ, за да нося кръста на живота си, *който е по-тежкъ отъ моитѣ сили и воля*“ („Зора“, бр. 5187).

Калинка е християнка. А я чуваме да казва: „Кръстьта на живота ми е по-тежкъ отъ моитѣ сили и воля!“ Тя не би говорила така, ако живо поминѣе Бога и апостолскитѣ думи, които ви приведохъ преди малко. И не би посѣгнала на себе си. . .

Ето що говори Самъ Богъ за оногова, която живѣе подъ покрива на Всеншия: „Ще повика къмъ Мене, и ще го чуи; съ него съмъ въ скрби: *ще го избая и ще го прославя*“. (Псал. 90: 15).

Нѣщо повече: *колкото страданията сж по-тежки, толкова Богъ е по-близко до страданията*. Рускиятъ поетъ А. Н. Майковъ пише:

Не говоря, что вѣтъ спасения,

Что ты въ печаляхъ изнемогъ:

Чѣмъ ночь темнѣя, тѣмъ ярче звѣзда,

Чѣмъ глубже скорь, тѣмъ ближе Богъ! . . . —

Не кавай, че нѣма списане,

че ти въ скрби си изнемогалъ;

Колкото нощта е по-тъмна, толкова зведитъ сж по-ярки,

колкото е по-дълбока скрбита, толкова е по-близко Богъ! . . .

Само съ Бога, само като се върши следъ Христа

Спасителя, игото е благо и бремето — леко (Мат. 11:30).

Затова и Христось зове: „Доведете при Мене всички отрудени и обременени, и Азъ ще ви упокоя“ (Мат. 11:28).

Днешното литургийно свето евангелие ни напомня още: че *човѣкътъ не е само плътъ*, не е само кости, мозъкъ и месо.

Единъ парижки химикъ преди години бѣ съобщилъ въ списание „Международенъ прегледъ на медицината и хирургията“, че: ако превърнемъ едно 70 килограмово човѣшко тѣло въ течно състояние, а после — въ газообразно, то ще получимъ 98 кубически метра газъ, който съдържа въ себе си водородъ, достатъченъ за напѣлянето на единъ балонъ. И този балонъ щѣлъ да се движи съ сила, равна на 70 килограмъ.

По численнето на сѣщия химикъ, човѣшкото тѣло въ обикновено състояние съдържа: жельзо за 7 грама гвозденъ; мазь за 9 $\frac{1}{2}$ килограмъ свинъ; амлеродъ за 78,000 молива и фо.форъ за 82,000 кирбитки (по К. Т. Милеръ).

Но *това ли е човѣкътъ?* — Не!

Тѣлото е само инструментъ. Другъ е който си служи съ този инструментъ. *Това е душата!*

Предаваме телеграма. Ние знаемъ, че безъ химическия процесъ, който става въ телеграфната жиля, не е възможно никакво телеграфно съобщение. Но *содържанieto на телеграмата* чия функция е — на тои ли химически процесъ? — О, не! *На човѣшкия духъ!* (по Rob. Mayer).

Най-емикигѣ отъ френскитѣ поети презъ XIX вѣкъ Викторъ Хоги поднесълъ на знаменитата френска артистка Сара Бернаръ, по-случай 25 годишня и юбилей, човѣшки черепъ, на който саморачно написала следния кулгетъ:

Лампо, какво направи ти съ твоя пламъкъ?

Празна клетко, какво направи ти съ твоята хубава птичка, която пѣше?

Вулкане, какво направи ти съ твоята лава?

Робе, какво направи ти съ твоя господаръ? — Човѣшкото тѣло е лампа. Но другъ изникна пламъкъ.

Човѣшкото тѣло е клетка. Но другъ обитана и пѣе въ нея.

Човѣшкото тѣло е вулканъ. Но другъ носи буритѣ и причинява изргванията.

Човѣшкото тѣло е робъ. Но другъ въ него е сво боданиятъ, уравнениката, господарятъ. —

Това е човѣшката душа!

Човѣкътъ има душа. И тази душа е по-ценна отъ цялата свѣтъ. „Каква полза за човѣка, — казва, както чухте отъ днешното литургийно евангелие, Спасителятъ, ако той — човѣкътъ — придобие цялъ свѣтъ, а повреди на душата си?“ (ст. 36). Ако бихме могли да поставимъ въ единото бяло на везнитѣ душата, а въ другото — цяна свѣтъ, душата ще натегне. Съ правъ Господъ пита: „Какъвъ откупъ ще даде човѣкъ за душата си?“ (ст. 37). Какъвъ откупъ? — Никакъвъ! . . .

Следователно, първата ни и най-главна грижа трѣбва да бжде грижата за нашата душа.

Нека не забравяме, че всѣки моментъ можемъ да чуемъ Божия гласъ: „Ношесъ ще ти поискатъ душата“ (Лук., 12:20). А следъ туй ще се потърси отъ насъ смѣтка (Мат., 25:19). И негодниятъ рабъ ще бжде хвърленъ въ вѣшчатъ гмнинивъ (Мат., 25:30), ще отиде въ вѣчна мака (Мат., 25:46).

Борисъ Мариновъ.

Да засилимъ живота на православнитѣ братства.

И туй лѣто столичното православно братство „Св. Седмочисленици“, което 10 месеца презъ годината издържа безплатна трапезария за бедни ученици, уреди въ Буховския манастиръ колония за бедни студенти — на две сѣмьи, по 40 души. Ръководителъ на колонията бѣ г. Балсамаджиевъ, членъ на братственото настоятелство.

Отъ 30 години живя въ София, но Буховския манастиръ само отъ далече бѣхъ виждалъ. А много ми се искаше да го посетя. Затова съ удоволение приехъ поканата на о. протоиерей Страхимиръ Георгиевъ, председателъ на настоятелството, да отида въ манастира и държа няколко беседи на студентитѣ отъ втора сѣмня.

Манастирътъ, по своето мѣстоположение, е наистина „мѣсто за почивка, за отдихъ и миръ“. Красива природа, дивестена дъбова гора, гледка величествена, въздухъ, слънце, хубава вода, прелестна църква, въ която съ рѣдко благоговение служи руски свещеникъ, образцово чисти помъщения — това е Буховската обителъ „Св. Архангелъ“, сгущена въ живописнитѣ пазви на Стара-планина.

Още при пристигането си въ тоя манастиръ почувствавахъ, като че се отзовахъ въ едно голѣмо, добре уредено семейство. Студентитѣ дѣтувачи, наистина, бѣха отъ различни факултети на университетъ. Между тѣхъ имаше химици, естествознаници, медици, литератори, историци, философи, математици, агрономи, музиканти, художници, правници и богослови. Въ такъвъ разноцветенъ букетъ бѣ представенъ туку-речи цѣлитъ софийски университетъ, заедно съ художествената и музикалната академии. Но тѣ всички, макаръ отъ разни специальности и повечето по-рано да не се познавали помежду, живѣха си така дружно и така задружено, като да бѣха отъ единъ домъ, отъ едно семейство, като че бѣха брати. Чуденъ редъ и дисциплина поддържаша тѣ. Къмъ ръководителъ всички проявяваха уважение и любовъ като къмъ роденъ баща, защото я самъ ръководителтъ ги обичаше и имъ се радваше, като се отнашаше съ тѣхъ като съ свои деца. Мило ми бѣ да гледамъ тия добри и приветливи младежи сутринъ и вечеръ въ църква — да изслушватъ утренитѣ и вечерни молитви, а въ неделя, на св. литургия, да пѣятъ въ хоръ и да се молятъ, да пѣятъ и се молятъ предъ ядене и следъ ядене. Дори и които не умѣха, и тѣ желяха и се опитаваха да пѣятъ. Презъ първитѣ дни на Богородични пости тѣ сами доброволно извадихъ желание всички до единъ да постигъ и говѣятъ, и на празникъ Преображение се причастили. Туй нѣщо направило силно впечатление на богомолцитѣ, дошли за празника отъ София и селата.

Ръководителтъ бѣ наредилъ — които желаятъ отъ тѣхъ, въ свободното отъ излети, игри и пѣсни време, да държатъ предъ другаритѣ си реферати, всѣки отъ своята научна областъ. Такви реферати били държани нѣколко и представали отъ себе си голѣвъ интересъ.

Но особѣнъ интересъ проявяха студентитѣ къмъ рефератитѣ отъ религиозно-общественъ характеръ. Съ сърдѣточено внимание и любовъ тѣ слушаха духовнитѣ беседи. Въ разискванята следъ тѣхъ беседа съдържало и въ прилична форма изказваха своитѣ недоумения, като задаваха умни и умѣстни въпроси. Искрена радостъ се изписваше следъ това по лицата имъ, когато, подиръ даденитѣ обяснения, недоуменията имъ падаха. Ясно стана на всички, че, ако не приемемъ съществуването на една първа абсолютна причина, т. е., ако нѣмаме въра въ единъ всемогъщъ Творецъ, ни една отъ основнитѣ проблеми на битието не може да се разреши. Такава въра се налага отъ всѣки човѣшки разумъ, който

разсъждава логически. Туй приематъ и проповѣдватъ въ съчиненията си извънцити на науката.

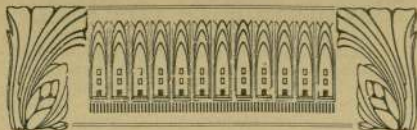
Студентитѣ презъ всичкото време бѣха бодрни, жизнерадостни и весели. Освенъ отличната храна, братственото настоятелство, съ своя пълна инвентаръ за спални, трапезария и кухня и съ подобрания служителски персоналъ, бѣ имъ създадо всички удобства, като бѣ построило до чешмата и великолепенъ душъ за презъ горещитѣ часове на деня. Младежитѣ се радваха, като гледаха какъ всѣки денъ, при хубавата храна и въздухъ, закрепнуватъ физически. Но още повече тѣ се радваха, като виждаха, че заживува тѣ не само тѣлесно, а и духовно. Не можеха да не забележатъ, че, въ лоното на природата и подъ сводовѣтъ на светлата обителъ, се разведраватъ и освежаватъ и тѣхнитѣ души, че миропогледтъ имъ става по-свѣтълъ, по-правиленъ. Знаейки, кому дължатъ своята 25-дневна издръжка въ колонията, тѣ почувстваха топлината на св. църква-майка и отъ опитъ се убѣдиха, че християнството е любовъ, което се проявява въ милосрдни дѣла, и че християнитѣ въ православнитѣ братства, даваяки своята лепта за добротворство, вършатъ дѣлото на евангелската любовъ, вършатъ туй възвишено и свето дѣло по евангелски, анонимно, безъ да си откриватъ имената. Оттукъ въ душитъ и сърцата на тѣзи юноши се породи благодарностъ къмъ православнитѣ братства и любовъ къмъ родната св. църква. Оттукъ и извадена отъ тѣхъ готовностъ да съдействуватъ за засилване на тия идеални християнски сдружения, като станатъ и сами тѣхни членове.

Всичко това студентитѣ не веднажъ изказваха още въ манастира. Но особено тържествено го напѣвѣяха последния денъ, вечерта, когато следъ връщане въ София, братственото настоятелство имъ даде закуска-вечери въ своя салонъ, където бѣхъ поканиенъ и азъ. Туку предъ дѣлото настоятелство, начело съ председателя му, тѣ почти всички взеха думата поотдадено въ време а вечерта и искрено засиделствуха своята голѣма благодарностъ и признателностъ къмъ настоятелството и къмъ добрия ръководителъ — безвъзмезденъ ръководителъ на колонията — г. Балсамаджиевъ, когото наричаха *татко*. Особено много и трогателно бѣ, когато единъ *намеку* тѣхъ, благодарейки на настоятелството отъ име на своитѣ другари, каза:

„Не намираме достатъчно думи, дълбокоуважаеми и драги наши благодарители, да Ви уфѣримъ, какво голѣмо добро ни сторихте, колко много ни ошаставихте. Ние се връщаме отъ манастира закръпнали тѣломъ, закръпнали и духомъ. Нахранени сѣ и напѣтитъ души. Не можемъ устно да Ви изкажемъ, както трѣбва, нашата сърдечна юношеска благодарностъ. Не сме въ състояние и на книга да напишемъ и изразимъ нашата дълбока признателностъ. Но и едното и другото ще напишемъ въ нашитѣ чисти сърца, за вѣчни времена. Полъзани чувствително отъ християнска любовъ, ние ще се стараемъ да бъдемъ добри синове на Отечеството и вѣрни чедра на родната Църква, като още отсега ставаме ревностни привърженици на идеята за създаване на православни добротворни братства“.

Настоятелитѣ на православното братство „Св. Седмочисленици“ останаха силно троганити отъ тия несприудени сърдечни изявления. Тѣ туку виждаха нови плодове отъ своята благородна работа, получаваха ценна награда за своето голѣмо усердие, а сѣщо и насърчение въ светото дѣло за всички членове на тѣхното братство, което е едно отъ най-многочисленитъ и най-деятелнитѣ.

Какъвъ напредѣкъ и какво щастие би било за нашия народъ, ако при всѣка църква въ България се образуваше деятелно православно просвѣтно-добротворно братство, и ако се засилѣха създаденитъ такива, много отъ които съществуватъ повече на книга! *Хр. Поповъ*,

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Паисий.

Паисий! Име туй преславно,
Съсь възторгъ го шепнатъ и децата;
Име—символъ, име джеззарно,
То ни е въ душитъ и въ сърдцата.

Паисий! Въкоже ще минатъ,
Но туй име свига ще се помни.
Че въ насъ никога не ще загинатъ
Миналитъ спомени чутовни.

Още много малки ний четеме
За дълото дявно на монаха.
Учимъ, че въ едно страхотно време
Отъ Атона тѣсъ слова литана:

„О, безумний, събуди се вече,
Че си българинъ недей се срами
Въ времето, отдавна шо изтече,
Имахме и ний царе голѣми.

Имахме и патриарси чутни,
И светии Богу най-угодни,
Ставай, не загивай въ динтъ смутни,
Обинни речѣта, езика родни“.

Тѣзи думи като лъчъ пресвѣтълъ,
Блеснаха надъ хоризонти тъмни;
Българинътъ въ робството закрѣтълъ
Стресна се, потрѣпна и опомни.

Съ свѣтналъ погледъ гордо се изправи,
Силень се почувства да се бори;
Волно взоръ къмъ слышното отпрати.
Върѣ се съ радостъ въ родни кржгзори.

Българския въздухъ вдѣхна силно,
Мощно се надигнаха гърдитъ,
Стана му тѣй сжкло и умилно.
И забрави мжжитъ, сълзитъ.

Нѣжно и окрилно го погали
На Паисия зовѣтъ разскрѣтъ,
Въвъ душата му огънь разпали
И усѣти се съсь духъ развихрѣтъ.

Значи, българинътъ билъ е славенъ,
Съ дивни подвизи е билъ оиченъ.
Трѣба пакъ да бжде той прославенъ
И да води той животъ приличенъ.

И искрата, шо Паисий пусна,
Бързо разгорѣ се въ пламъ силень.
Сѣкашъ бурень вѣтъръ я раздука, —
Робѣть се усѣти съ духъ окриленъ.

Паисий! Име за прослава!
Име съ свѣтълъ подвигъ озарено.
Ний го кжпемъ съ ореолъ отъ слава,
Въ нашитъ сърдцата е приотено.

Йорд. п. Илиевъ.

Д. Дюлгеровъ и Ил. Цоневски. Православно догматическо богословие, учебникъ за V и VI кл. на Духовнитъ семинарии. Изд. Св. Синодъ на Бълг. църква. София. 1936 г. Цена 80 лв.

Въпишото е нуждата отъ подновяване на учебнитъ ръководства и пособия въ нашитъ духовни семинарии. Повечето отъ тѣхъ, сж остарѣли въ много отношения. Особено тягостно се чувствува отъ ученицитъ остарѣлия езикъ на тѣзи учебници. Но въ последно време Св. Синодъ полага сериозни грижи за постепенното замѣняване на сегашнитъ семинарски учебници съ нови такива.

Следъ хубавия учебникъ на о. Архим. Никодима по Основно богословие и тоя на г. Ат. Димитровъ по Ветхи заветъ за I кл., г. г. Проф. Д. Дюлгеровъ и Илия Цоневски ни поднасятъ единъ прѣвъзходно стѣменъ учебникъ по догматическо богословие за V и VI кл. на семинариитъ. Авторитъ сж използвали най-новитъ курсове по Догматическо богословие, пред-мно премирания отъ Руския Св. Синодъ учебникъ отъ Ив. П. Николитъ (1912 г.) и „Християнско въручение въ апологетическо изложение“ отъ прсф. прот. П. Я. Свѣтловъ (1910 и 1912 г.). Но българскитъ автори сж надминали въ много отношения тѣзи руски пособия, защото освенъ лето сж допълнили много нѣща не взети прѣдъ видъ отъ рускитъ автори, но сж и предали цѣлата догматическа материя въ една извъредно ясна и стегната форма и на единъ хубавъ български езикъ.

Учебникътъ е нагоденъ споредъ новата учебна програма за семинариитъ. Изхождайтъ отъ убеждението, че Догматическото богословие трѣбва да представи само чисто църковното изяснение на догматическитъ истини; авторитъ не сж засегнали възгледитъ на инослави и сектантски вѣрски общини. Това се предава да бжде сторено въ отдалѣнъ учебникъ — Обличително богословие.

Учебникътъ на г. г. Дюлгеровъ и Цоневски ще ползва отлично не само ученицитъ отъ семинариитъ, но и всѣки православенъ свещеникъ и мирянинъ, интересуващ се отъ догматическитъ истини на своята вѣра.

Б. л. Ст.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

в. „Балканъ“, въ брой 16 т. г. по случай посещения на българскитъ духовници въ Югославия пише:

„Скептицизмътъ е още единъ плъж победѣнъ. Българскитъ духовници, начело съ Митрополитъ Стефана, посетиха Югославия и ободоиха цѣла Македония, влизайки въ широка връзка съ мѣстното население.

Една прерада на недовърнето е съборена. Една нова стжпка къмъ доброто е затвърдена. Единъ новъ факторъ въ отношенията на двата братски народи е издигнато: довърнето.

Тържественото шестване на българскитъ духовници изъ цѣла Македония е изразъ на довърнето, което Югославия оказва на българската общественостъ.

Това довърне трѣбва да бжде затвърдено съ готовността на всички българи да следватъ неотклонно плъта

на разбирателството, на сближението и побратимяването съ един народъ, съ който само козните на силните жъ ни хвърляли въ стълбилене.

Историята на 1885, 1913 и 1915 година е историята на едно позорно осквернуто, упразнявано от чужди интереси надъ две млади нации.

Клетвата, която българското и югославянското духовенство съ дали, да не благославяват повече тоя позоръ, тръбва да стане клетвения обетъ на всѣка българска и югославска душа".

в. „Народна отбрана“ отъ 16 т. м. съобщава, че въ почти всички държави сж произведени презъ есенята войскови маневри. Такива маневри произведоха и българските войски. Нашата войска, върна на своя дългъ се подготви, за да може да бжде доблестенъ стражъ на Родината. „Родната войска, която всѣкога се е вдъхновявала отъ единствената, свещената и неизбѣжната народна повела, чувствава нуждитъ на времето, за да разбере, какво се иска отъ нея. И, въпреки всѣка забрана, та ще съумѣе да изпълни своето свещено предназначение, защото мощниятъ и непобедимъ български духъ иска свобода и правда на българската земя. Родната войска... живѣе само съ една мисль — осигуряване свободното развитие на българската народна общност. И въ тази трудна задача, та чувствава задъ себе си цѣлостния народъ“.

Вестникитъ съобщаватъ, че диктаторътъ въ Съветска Русия Сталинъ е тежко боленъ и че вече сж почнали борбитъ, къй да заемъ неговоото мѣсто. Като най-въроятенъ неговъ замѣстникъ се смята Ворошиловъ, комисаръ на войната.

Цѣлата преса, наша и чужда, въ много страници описва страхотнитъ въоръжения на народитъ. Всички сж настрѣхнали, всички се готвятъ за нѣщо ужасно, предъ което бжедѣе умаятъ на последната война. Народитъ се групиратъ въ два лагера и не е чудно, ако не постъпи отрезвяване, сайтътъ въ скоро време да се изправи предъ бездъйна пропастъ и да се сгромоляса въ нея.

— Въ гр. Нюрнбергъ, Германия, миналата седмица се е състоялъ съборъ на националъ-социалистическата партия. На този съборъ е било прочетено възвание на водача-кендлеръ Хитлеръ, въ което възвание последниятъ направо заявява, че Германскитъ народъ се залушва въ своитѣ граници и че на Германия, тръбва да се върнатъ отнетитъ ѝ колонии. Печатътъ въ всички държави предава това възвание, като навсѣкжде се пише за страшнитъ конфликти, които ще породѣи това германско искане.

— в. „Морски прегледъ“, Варна съобщава, че турскитъ парламентъ е предвидиль около 2 милиарда лева допълнителенъ кредитъ, отъ която сума по-голямата частъ ще се употребятъ за въоръжения.

— в. „Свободна дума“, Видинъ. Въ брой 55 печатъ статия „Изходътъ“. Въ тази кубава статия се говори за изхода отъ днешното политическо положение въ България и бждещото устройство на държавното управление. „Нека всички или поне повечето поенатъ отговорността, за да бжде новиятъ релъ не дѣло на единици, а на гражданата частъ отъ Българския народъ“.

Отци,

Погрижете се, щото църковната литература да бжде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Размѣнени телеграми. По случай конференцията на българскитъ и югославянскитъ духовници въ Охридъ, между Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ и Негово Високопреосвещенство Загребския митрополитъ Доситей, участникъ въ конференцията, сж размѣнени следнитъ телеграми:

До Негово Високопреосвещенство, намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ Неофитъ Видинский.

Считаме за своя длъжностъ отъ понесеми на Ваше Високопреосвещенство отъ името на югославянско-българската конференция най-почтителни пѣздрави и искрени благопожелания за братскитъ отношения на двата народа чрезъ църквитъ, съ благословението на светитъ Климентъ и Наума, въ чито храмове отслужихме съвмѣстна служба Богу.

† Загребски митрополитъ Доситей.

До Негово Високопреосвещенство митрополитъ Доситей, Охридъ — Югославия.

Вседушевно благодаримъ Васъ и на конференцията за милитъ приети-благопожелания. Господъ Бъгъ да благослови любовитъ и единението на двата народа-брата.

† Видинский Неофитъ.

Окръжно № 5954 отъ 27. VIII. 1936 г. до Епархийскитъ началства въ Царството: Какъ да се сношаватъ митрополитътъ и архиепископитъ намѣстничества съ нашитъ легации въ странство.

Ваше Високопреосвещенство,

Министерството на Външнитъ Работи и на Изповѣданята съобщава, че нѣкои митрополи и архиепископи намѣстничества се сношавали направо съ нашитъ легации въ странство и, следъ като не сж били получили отговоръ отъ легациитъ, се обръщали къмъ Министерството съ молба то да се намѣси и ускори отговоритъ на тѣхнитъ искания. Така се създа-агъ излизши преписки, закжява се съ изпълнението на поржкитъ, вследствие на което се пропусчатъ сроковетъ на назначенитъ дѣла.

Като Ви съобщаваме това, приканваме Ви, Ваше Високопреосвещенство, да наредите до подведомственитъ Ви учреждения въ Богодарованата Ви епархия, за въ бждеще всички свои книжа до българскитъ представителства въ чужбина да изпращатъ само чрезъ Министерството на Външнитъ Работи и Изповѣданята.

Въ противенъ случай Министерството ще забрани на своитѣ органи въ чужбина да лаятъ ходъ на писма, отправени до тѣхъ, не по установенъ редъ.

Препоржчавме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинский (п.) Неофитъ

Окръжно № 5986 отъ 29. VIII. 1936 год. до Епархийскитъ началства въ Царството: за духовно усновяване законородени или незаконородени деца.

Ваше Високопреосвещенство,

Св. Синодъ, въ заселанието си на 9 юлий т. год., като въ предъ видъ, че въ издаването на документи

за уснивени духовно — законородни или незаконородни деца, съществуват големи разлики — едни митрополити издават съ едно съдържание, други — съ съвсем друго съдържание; едни наричат тоя документ свидетелство, други — удостоверение, а някъде свещеници издават за такива деца само „службени бележки“, рещи за напред по усинюването да се съблюдава следния редъ:

Духовното усинюване да става, както въ миналото, следъ гражданското по установеното чинодействие (образъ) на усинюването. За него, следъ като се извърши то, да се съставя и належния писменъ актъ съ точно определено съдържание: споменуване № и датата на акта на окръжния съдъ и № и датата на публикуването му въ Държавния вестникъ (чл. чл. 34—39 отъ Закона за Усинюването) за станалото гражданско усинюване; мѣстото и датата на извършване църковното усинюване; имената на усинювателитѣ и усинюваната; свещеникътъ, извършилъ чинодействието и свидетелитѣ на това. За станалото усинюване се прави нужната бележка въ регистра за ражданията и кръщенията срещу името на усинюваната; а ако посланикътъ е роденъ и кръстенъ другале — свещеникътъ, извършилъ усинюването по длъжността уведомлява инспективния свещеникъ, който отъ своя страна прави потребната бележка въ регистра и съобщава на първия подъ кой № е записано усинюването лице въ неговия регистръ.

Следъ това, на усинюването лице ще се излага отъ Св. Митрополита нужното свидетелство за св. кръщение по името на усинювателитѣ.

За да има единство въ формата и съдържането на тия свидетелства, Св. Синодъ отпечати такива, отъ които се изпращатъ на Св. Митрополита.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ

† Видинскій (п.) Неофитъ.

Сливенска епархия. — И въ Сливень се изпълни новата наредба-законъ за устройството на сждищата. Сждибната година започна съ подобающе тържество.

Въ заявта на Областния сждъ, въ пристъпането на сждийството и адвокатски съсловия, шефоветъ на учреждениата и много граждани, се отслужи водосветъ и молебень отъ Протосингела на Митрополита Иеромонахъ Игнатий съ духовенството отъ катедралния храмъ, Негово Вспреподобие произнесе акатемична речъ на тема „Положителното право и християнска нравственост“.

Председателътъ на сжда Д. Николовъ ладе отчетъ за изтеклата сждибна година, а председателътъ на адвокатския съюзъ, Ст. Кожухаровъ изтъкна трудноститѣ при правораздаването и благодари на сждитѣ за положната имъ дейность.

Сждиятъ день се отслужиха водосвети и въ всички училища съ подхождия напътствия къмъ ученицитѣ. Водосветътъ въ гимназията извърши Протосингелътъ, който, следъ водосвета, говори на гимназиститѣ „За Исуса, идеала на младежта“.

Сливень, 16. IX. 1936 г.

Диакопъ Стефанъ.

I. У насъ.

На 22 т. м. тържествено се чествува 15 годишната отъ смъртта на народния поетъ Иванъ Вазовъ. Въ пристъпането на множество официални лица заранята въ 10 часа Негово Високопреосвещенство св. Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ, въ съслужение съ 8 свещеници, отслужи панихидъ при гроба на поета за упокоение на сѣлния му духъ. Произнесоха хубави речи за Вазовъ и творчеството му Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Стефанъ и писателътъ Елиазъ Пелинъ, следъ което бидоха декламирани няколко стихотворения на великия покойникъ.

На 18 октомврий т. г. българското дружество „Червенъ кръстъ“ ще отпразнува тържествено своя 50 годишенъ юбилей. Юбилейното тържество ще стане подъ патронажа на Негово Величество Царя, Юбилейнитѣ комитетѣ ще призове на това тържество цѣлна български народъ. Заведно съ юбилея ще се чествува и „Деня на Червения кръстъ“.

На 3, 4 и 5 окт. т. г. въ гр. Кюстендилъ ще се състои IX съборъ на Православнитѣ християнски братства въ България. Съборътъ ще се председателствува отъ главния ръководителъ на Съюза Негово Високопреосвещенство св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ. Почтени съ на събора всички епархийски архiereи.

Съобщението на в. „Православна дума“ бр. 17 отъ 15. IX. т. г., че Св. Синодъ е отсрналъ г. проф. Д. Долигеровъ, като гл. редакторъ на „Църковенъ вестникъ“ и „Дух. Култура“ не отговаря на истината. Въ бр. 32 на вестника бѣ вече съобщено, че сждиятъ бѣ подлаъ мотивирана оставка и Св. Синодъ е рещилъ да му се накаже благодарностъ за досегашната му прелатна работа по умѣлото редактиране на вестника и списанието.

На 10 т. м. се помина следъ кратко боледуване дългогодишнитѣ служители въ канцеларията на Св. Синодъ Ангелъ Доновъ. Онѣлото му извърши Негово Преосвещенство Епископъ Кирилъ, секретаръ на Св. Синодъ.

Богъ да го прости!

II. Въ чужбина.

Руската църква. *Большевишки объяснения и признания.* „Екзиста“ (30. V.), органъ на Еласката църква, съобщава, че въ большевишкия в. „Известия“ отъ месецъ май водачътъ на рускитѣ безбожници Ярославски пишелъ следното:

„По случай последния Великденъ чуждитѣ дописници въ Русия писаха въ европейския печатъ, че тая година църквитѣ въ Москва били препълнени съ богомолци, добре облѣчени и пр. Това е вѣрно. Ала какво значение има туй, лето църквитѣ били пълни? Коляко сж сега тия църки и какво множество е могло да се

побере въ тяхъ? Достатъчно е само това запитване, за да стане ясно, че само една незначителна частъ отъ населението на Москва е участвувала въ религиознитѣ празници. Населението на Москва възлиза на около 4 милиона, петъ процента на което сѣ 200,000. Но въ всички църкви на Москва такъвъ брой е невъзможно да се побере. Така че по Великденъ нито петъ процента отъ жителитѣ не сѣ отишли въ църква. А който знае дореволюционна Москва, може да си припомни съвсѣмъ друга картина. . . .

Сжичниятъ обаче Ярославски въ свѣтското списание „Младецка защита“, като дава отчетъ на „безбожния фронтъ“, изповѣдва направо и предъ всички, че е извънредно трудно нѣщо унищожението на религиата и църквата, които проявяватъ „необикновена жизнениостъ“. На всеуслышане изповѣдва първобезбожичествъ, че, въпреки положението гравитни грижи за затряване на религиата, днесъ въ Съветска Русия сѣществуватъ 40,000 различни религиозни сдружения съ свои владения, пѣвчески хорове и проповѣдания. Той скрѣбен, лето и до днесъ не сѣ напуснали религиата милиони селяни и, главно, работници, и отбелязва нѣрѣдки сили противодѣйствиа и нападения срещу безбожничествъ, „та прѣзи всичко срещу безбожничествъ жени, особено въ източнитѣ страни на държавата.

Други свѣтски вѣстници признаватъ, че въ училищата не се използва противорелигиознитѣ материали, а учителитѣ презъ време на уроцитѣ нито не говорятъ противъ религиата. Навсѣкаде въ релонетѣ на учителитѣ и на другитѣ младежи, разпорочители на безбожнество, се забелязва липса на достатъчно съзнание за противорелигиозното вѣщо. На Колединитѣ празници десетки и стотици ученици напукавали уроцитѣ си и отивали въ църква. Много деца всѣка нѣдѣля присѣствували на литургия, като много отъ тяхъ и пѣли въ хорветѣ.

Споредъ мнението на германеца Д-ръ Хансъ Кохъ, за положението на православната църква въ Русия, вътъ основа на явнитѣ на свѣтския печатъ, може да се направи заключение, че, въпреки летата противорелигиозна борба въ Съветска Русия, наводнитѣ и главно частъ отъ сѣмнитѣ коученици не сѣ прецуснали възникнитѣ си съ църквата. Въ Казанъ, напримѣръ, публично се продавали Евангелия и Псалтири по 50 рубли ечеменлярствъ, и голѣмо било търсенето имъ. Въ всѣки случай, обаче, вътъ основа само на тия факти, не било възможно да се истребитъ точни изводи, пожеме повече отъ мъждетѣ и женитѣ отбѣждали официално църквата и неофициално проява на своитѣ религиозни убѣждения. Свѣнитѣ религиозни нужди тѣ удовлетворявали скритомъ — било между четиритѣ стѣни на стаата си, било въ тайнитѣ религиозни събрания. Въ църквитѣ отивали главно старци, деца и жени. Мъждетѣ гледали, по поняти съображения, на се скриватъ скрѣвъ множеството вѣрующо по голѣмнитѣ празници, които предизвикватъ стечение на народни маси.

Иерусалимската църква. Брой на населението въ Палестина. Споредъ последното преброяване на населението въ Палестина, получени били следнитѣ данни: жителитѣ на страната възлизатъ на 1,261,236. Отъ тѣхъ явля сѣ 851,000, отъ които фелахи сѣ 599,000 (571,000 мохамедани и 28,000 християни), а остаялитѣ сѣ белуни чергали, организирани въ племена, всички мохамедани, съ изключение на малкъ брой християни въ Започланиа. Повечето отъ християнитѣ принадлежатъ на Православната църква. Остаялитѣ население сѣ евреи. Усиленото презъ последнитѣ четири години преселение на евреитѣ въ Палестина учтено въ израилското население въ страната.

Грижи на англичанитѣ за светинитѣ въ Иерусалимъ. Нѣкои лондонски вѣстници пишатъ, че презъ време на последнитѣ — и сега продължаващи се — смутова въ Палестина английскитѣ вѣсти проявили и проявятъ особени грижи за запазване храма Възкресение въ Иерусалимъ и свѣтата Пещера въ Витлеемъ.

Ромънската църква. Патриархохъ Миронъ въ Англия. Презъ изтеклия м. юлий Негово Блаженство Ромънскитѣ патриархъ Миронъ посети Англия. Посрещението му въ Лондонъ отъ представителитѣ на Англиканската църква било много тържествено и задушевно. Лондонскитѣ епископъ въ прѣствѣнето си му казалъ, че Англиканската църква посылението и полѣка стига добритѣ вѣзки съ Източната православна църква и вѣра, че чрезъ търпение и проучане на разнитѣ въпроси ще се постигне по-тѣсно сближение и съдѣйствиа за съединение на двѣтѣ църкви.

Патриархъ Миронъ, отговаряйки чрезъ прѣвочлѣтъ, казалъ, че не е мислѣтъ при пристигането си въ Лондонъ да намери толкова много прѣтели. Но дружелюбнитѣ прѣметъ, на който той се удостоилъ както отъ Англиканската църква, така и отъ прѣставителитѣ на другитѣ църкви, го убѣждавалъ, че, покрай сѣществувашитѣ догматически различия и раздѣлене между Англиканската и православнитѣ църкви отъ хиляда и повече години, има между тѣхъ християнска любовь, която толкова искрено била проявена и която съставляла поржачителство, че ще настѣпи не следъ много дѣньтъ, когато всички заедно ще живѣятъ, съединени въ една църква, както Спасителтъ изповѣда.

Гибралтарскитѣ епископъ въ отговоръ на патриархъ Мирона казалъ: „не се надѣвамъ, че настоящето поколение ще може да уреди всички сѣществувашитѣ между двѣтѣ църкви различия. Но както показаша различнитѣ конференции, сѣществуваша същественно съгласие по разнитѣ догмати, щото да могатъ единитѣ да признаватъ другитѣ като членове на Едната Църква, та да стане възможно въ близко бъдеще да настѣпи пълно тайнствено единение“.

Кипърската църква. Валидность на гражданския бракъ. Английскитѣ съдици въ Кипъръ издали впоследствъкъ решението относно валидността на гражданския бракъ, сключенъ между инославни. Споредъ туй решение, само гражданскитѣ бракъ не състоятъ законно и валидно съдружество, щомъ единъ отъ съдружитѣ е отъ православното изповѣдане. Такъвъ единъ бракъ само тогава се смѣта валиденъ, когато се извършва съгласно съ канонитѣ на Православната църква и се запише отъ регистратора на бракветѣ, както прѣдвѣжда законитѣ за гражданскитѣ бракове.

Сръбската църква. Прѣмѣстване на патриархиската резиденция. Новиятъ патриархиски дворець въ Бѣлградъ е завършенъ. На 20 минали августъ били прѣмѣстени тукъ отъ Сремски Карловци катедралнитѣ на Негова Светостъ Патриарха, на Св. Архиепископъ Синолъ и на Великия Църковенъ създъ. Св. Синолъ на Сръбската църква вече заселена въ Бѣлградъ.

Руската задгранична църква. Смъртта на митрополитъ Антония. На 10 минали августъ въ Сремски Карловци (Югославия) се прѣставилъ въ Господъ Негово Блаженство Киевскитѣ и Галицки митрополитъ Антоний, прѣседателъ на Архиепископъ Синолъ на Руската задгранична православна църква. Тихо и благоговѣйно, както когато кандидатъ догори до последна капка масло, угасна на 10 августъ свѣтлинъ животъ на Блаженя руски митрополитъ Антоний — туй начево уведоана си статия за блаженпочинала, оргянитѣ на Сръбската православна патриаршия (бр. 22 и 23). Тѣлото на покойника било пренесено въ съборната църква

въ Българдъ и на 13 августъ тържествено било извършено погребението му отъ многобройно сръбско и руско духовенство, начело съ Негова Светостъ сръбския патриархъ Варнава.

Въ хубавата си надгробна речъ патриархъ Варнава подробно изтъква голѣмото значение на починалия руски императоръ за цѣлата православна църква, като припомня, че, за негова възвишенъ духъ и голѣмъ авторитетъ, той въ 1917 година е билъ избранъ отъ руския народъ като първи кандидатъ на руския патриаршески престола. „Но Богу е било угодно — казваъ патриархъ Варнава — на руския патриаршески престола да дойде друго лице, а на блаженопочиналия, митрополитъ Антония Провидѣнието опредѣлило да обедини около себе си върнитъ синове на Русия, които сж разсѣяни по цѣлъ святъ. По тоя начинъ блаженопочиналия Митрополитъ не е билъ само духовенъ ръководител, но въ сжщото време и народенъ вождъ, около когото се е сипотивала цѣлата здрава, религиозна и народностна руска емиграция. Покойникътъ е желелъ да обедини всички руси, разсѣяни по цѣлъ святъ, като внавелъ въ тяхъ вѣра и крѣпка надежда за по-добри бѣднини. Той е славянофилъ въ сжщата степенъ, въ каквато сж били въ Русия Хомжковъ, Аксаковъ и други велики носители на славянската мисълъ. Още малко, и за винаги ще бѣждатъ погребани земнитъ останки на великия богословъ, мислителъ и великъ русинъ, великъ славянинъ и пазителъ на преданията на Православната църква. А ние, които сме длъжни да пазимъ като светини тия предания, събрани около смъртнитъ останки на тоя великъ светецъ, трѣбва да се молимъ за спасението на велика царска православна Русия, въ която се е родилъ, отразилъ и служилъ на православната църква блаженопочиналия митрополитъ. Трѣбва да употребимъ всички сили да се възстанови царска Русия, понеже само въ нея е нашето спасение, спасението на славянитъ. Това добре е разбиралъ и къмъ туй се е стремилъ великиятъ покойникъ, който предъ насъ лежи бездъхаченъ. Туй чувствувамъ и азъ, както и всички ние. Не е истина, че Съветска Русия мисли за насъ славянитъ. Ние сме длъжни да я освободимъ отъ тиранията. А докде съмъ азъ на туй мѣсто, нѣма да позволя да падне и косъмъ отъ Руската църква“.

Руската задгранична църква. Замѣстникъ на митрополитъ Антония. „Слово“, руски седмиченъ църковно-народенъ вестникъ, излизашъ въ Варшава, въ брой си отъ 13 минали септемврий нѣше:

„Опредѣленъ за 8 септемврий годишенъ съборъ на рускитъ архiereи на задграничната църква се отлага на 15 септемврий, понеже къмъ тая дата се очаква да пристигне отъ Америка епископъ Макарий, представителъ на она частъ отъ духовенството, които е подчинена на митрополитъ Теофила. Въ Българдъ вече е пристигналъ отъ Пекинъ епископъ Викторъ; пристигналъ е въ Европа и временно, до откриване на събора, се намира въ Подкарпатска Русия американскитъ архиепископъ Виталий. Съборътъ ще се открие въ Сремски Каровци. Първъ и най-важенъ въпросъ отъ дневния редъ на заседанието се явява избрането (мѣстото на починалия митрополитъ Антония) председателъ на Събора и Синода на Руската задгранична православна църква. Най-вѣротенъ кандидатъ за тоя постъ се явява избраниятъ миналата година въ време на Събора замѣстникъ на митроп. Антония — митрополитъ Анастасий“.

Албанската църква. Брой на населението. Споредъ една статистика, християнското население на Албания достига 350,000 души, отъ които 250,000 сж православни, а 100,000 католици. Мохамеданитъ въ страната броятъ 700,000. Църквата е раздѣлена отъ държавата. Узаконенъ е гражданскитъ бракъ. Вѣроучение не се преподава въ народнитъ училища. Църквата е твърде бедна и православното население е въ опасностъ отъ католическата пропаганда, които твърде усилено работи въ Албания. Католицитъ иматъ 200 свещеници и 5 епископи. Православнитъ епархии сж 4 и иматъ 384 енории, 3 епархийски архiereи и 394 енорийски свещеници, които живѣятъ въ голѣма беднотия. Въ Тирана преди нѣколко години бѣ открито свещеническо училище. Въ Албания има 22 православни манастири съ малкъ брой монаси. Има и църковна печатница, където се печатъ двуседмичнитъ църковно списание „Kasha Ortodokse Shqiptare“.

Оставка на Албанския архиепископъ. „Пантеносъ“ (11. VI.) съобщава, че, споредъ сведения отъ Атина, антиканонично назначенъ за архиепископъ на автокефалната православна албанска църква Висарионъ си подавъ оставката, като водителството на Албанската църква поелъ Корчезскитъ митрополитъ Христофоръ. Оставката на архиепископа се отдавала на упражняванитъ отъ албанското правителство прѣписания срещу църквата, внушавани отъ унитъ. Споредъ парижкия „Танъ“, преследването на православната църква въ Албания ставало съ изключителното намѣрение да бѣде тя унищожена, понеже унитаритъ, които имали явя въцна подкрепа, действували въ тая насока.

Англиканската църква. Отклонение отъ духа на религията. Английското списание „Жива Църква“, като разглежда въ уводна статия причинитъ на днешното безизходно положение, въ което е поставено обществото, подчертава като главна причина на туй положение — отклонението на човкъ отъ началата, които е проповѣждалъ Исусъ Христосъ. Авторътъ на статията, желайки да покаже колко много далече отъ християнската религия се намира днешниятъ християнитъ и колко много дулата му е покварена отъ користолобие и себелюбие, привежда за потвърждение на думитъ си откъслекъ отъ великенската проповѣдь на лондонския епископъ, който казалъ: „Христосъ и днесъ още, ако се явеше въ Европа, за да окачестви употребата на летала срещу безоръжно население като дѣло варварско и безчовѣчно, както и за да осѣди омразата и недообрието между разнитъ народи, не само щѣше да бѣде заловенъ и затворенъ въ тъмница, но и убитъ на мѣсто като предателъ“.

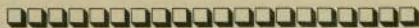
Католическата църква. Съвременнитъ „катакомби“ въ Мексико. Споредъ варшавския в. „Слово“, единъ американски дописникъ разказвалъ своитъ впечатления за религиозния животъ въ Мексико, което, както е известно, се преследва религиата. Тукъ — дава той — се развива особенъ видъ „катакомбенъ животъ“. Повече отъ 30 хиляди жени тайно се занимаватъ съ преподаване на вѣроучение. Понеже туй строго се преследва, стана нуждалъ да се прибѣга до всѣкакви способи, които позволяватъ да се приспи бдителността у враговетъ на вѣрата. Свещеницитъ живѣятъ въ тайни помѣщения. Богослуженията се извършватъ редовно въ мѣстата, известни само на посветенитъ. Светитъ дарове се пазятъ въ тайни шкафове въ стѣнитъ и се разнасятъ на вѣрующитъ отъ особени довѣрени лица. Неоглава въ една подземна пещера бѣ извършено ржкоположение на 20 католически свещеници; въ прехи на селски работници тѣ сега работятъ въ селата по селското стопанство.

Организиране на католическата църква въ Абисиния. За организиране католическото църковно управление въ Абисиния, папата е образувалъ и назначилъ комисия отъ кардинали и други духовни сановници, на които поставилъ задачата да проучи положението въ Абисиния и изработи ясенъ планъ за организиране католическата църковна управа въ Абисиния. Както изглежда,

въ Абисиния ще бъдат създадени 12 викариата на католическата църква. А мисионеритѣ, които ще бъдат отпратени въ тая страна, щѣли да бъдат избрани измежду монашескитѣ редове на салезианцитѣ и капуцинеритѣ.

Големи на църквата въ Испания. Скоро три месеца, откакто се води гражданска война въ Испания между лѣвничарското правителство на тѣй наречения „Народен фронтъ“ и вѣстаницитѣ, които спадатъ къмъ десничарски групи. Тая гражданска война предизвиква страхотни, непознати дори въ свѣтовната война, Испанскитѣ комуниери въ преследване на църквата като че ли искатъ да надминатъ безбожницитѣ въ Свѣтска Русия съ своитѣ жестокости. Споредъ европейскитѣ вестници, ограбени сѣ, опожарени и разрушени хиляди църкви по градова и села, които сѣ подъ властѣта на лѣвничаритѣ. Въ Севилия, напримѣръ, жени сѣ мотвели червата на ранени противници, млади момчета убивали жени, 12-годишни деца заплювали въ лице осжденитѣ и отвеждани на смъртъ. Комунисткитѣ проявили голѣма жестокость, особено къмъ свещеницитѣ, калугеритѣ и калугеричитѣ. Въ Барселона, центъръ на испанския анархо-комунизъмъ, не останалъ нито единъ свещеникъ: всички били избити. Три монахини били полияни съ газъ и запалени на улицата. Въ Тарагона тѣли отъ 15-годишни младежи отъ двата пола се навъртели срещу величествената стара и отъ рѣдка красотата митрополия и я подпалили. Комунисти и комунистки, облѣчени като свещеници и монаси, две денонощия непрекъснато играели безумни хора около горящето здание и се предавали на разни оргии.

Търгуване съ брачният обредъ. Католицитѣ и протестантитѣ въ гр. Милванке (Америка) като узнали, че се подготвя демонстративно вѣнчане въ единъ отъ градскитѣ театри, образуваи общъ фронтъ и направили протестъ срещу туй нечестиво предприятие. „Като се ваеме предилъ — казва се въ протеста — че бракътъ е църковно таинство, отъ Бога установено, за да бъде почитано отъ всички хора, протестираме противъ такива публични бракове, които се устройватъ отъ нѣкои лица и организации — съ търговски цели. Вѣрваме, че едно такова профанирани на свещени бракъ състави гавра съ нравственитѣ и духовни потребности на обществото“.

Камбани.

Църковни, училищни и свѣщници първокачествени доставятъ по конкурсъ и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто.

Братя Алексиеви, камбанолѣяри, ул. „V Болнична“ (до Пешерското шосе—Пловдивъ. 1—175—1

Обявление № 4003. Изгубеното брѣворазводно № 4525/30. IX. 1924 г., издадено отъ Видинската митрополия, е невалидно. Замянено е съ прелисъ.
гр. Видинъ, 12. IX. 1936 г.

Отъ Митрополията.

Печатница С. М. Стайковъ — София

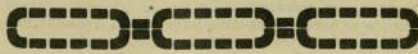
Гл. редакторъ: † Траянополски Епископъ Антимъ.

Братя Г. Алексиеви — камбанолѣяри

ул. „Ломска“ № 1, до църквата „Св. Спасъ“.

Въ магазини ни винаги има голѣмъ брой камбани и свѣщници. Цени намалени. Искайте безплатно каталога ни.

Несебърско църковно настоятелство.

Обявление № 48. Църковното настоятелство при храма „Св. Богородица“ въ гр. Несебъръ (Месемврия) обявява, че епориата въ сѣхия градъ е вакантна и се търси кандидатъ за нея.

Кандидатитѣ да се явятъ на пѣние, проповѣди и опознание.

Свещеницитѣ ще се ползува отъ безплатна квартира.
гр. Несебъръ, 26 септемврий 1936 г.

Отъ църк. настоятелство.

Несебърско църковно настоятелство.

Обявление № 59. На 30 септ. 1936 год. отъ 15 до 17 часа въ читалищното помѣщение ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за 3 годишенъ срокъ отъ 1 окт. 1936 г. до 1 окт. 1939 год.

1. На дюкитъ № (сегашенъ наемателъ) П. Желевъ — 2400 л.
2. На „ № „ „ „ Г. Краповъ — 1200 „
3. На „ № „ „ „ — 1500 „
4. На „ № „ „ „ Ласкаръ п. Янчевъ — 1200 „
5. На „ № „ „ „ Дим. Накоевъ — 1200 „
6. На „ № с. Равада „ „ Б. Верданицевъ — 1200 „
8. На 6 декара нива „ „ Г. Н. Русевъ — 360 „

Залогъ 10% отъ първоначалната стойность. Разноскитѣ на търга сѣ за смѣтна на наемателитѣ.
гр. Несебъръ, 13. IX. 1936 г.

Отъ църк. настоятелство.

Архиерейско Намѣстничество — гр. Елена.

Обявление № 210. Еленското Архиерейско Намѣстничество обявява, че епориата при църквата „Св. Кирилъ и Методи“ въ село Константино, Еленска околия, състояща се отъ 497 жци, е вакантна. Търси се кандидатъ за свещеникъ съ богословско образование. Желаящитѣ да се явятъ на пѣние, проповѣди и опознание и да подадатъ документитѣ си въ Св. Търновска Митрополия.

гр. Елена, 21 септемврий 1936 година,

Архиерейски Намѣстникъ: Свещ. Юр. Поповъ.

Георги Д. Алексиеви и Синове камбанолѣяри

ул. „Бабина Поляна“ 20 — София (9)

винаги въ голѣмъ изборъ камбани, свещници първокачествени, доставятъ по конкурсъ, преливатъ спукани въ фабриката си или на самото мѣсто.

Искайте оферти.

1—276—1